

Jorden er dejlig

(den brænder)

Fossilæraen rammer muren:

- Krigen i Mellemøsten handler om magten over verdens sidste store mængder af let tilgængelig fossil energi.
- Europa står i flammer på grund af menneskeskabt global opvarmning.

Det er udtryk for "Realitetens konflikt".

Det står over for "Konfliktens realitet".

I 2011 udgav jeg min bog, ["Realitetens konflikt vs konfliktens realitet"](#). Den blev udgivet på mit eget forlag, efter at den havde været inde om forskellige forlag, både akademiske og andre slags forlag. Den blev afvist, fordi den ikke passede ind i den dagsorden, som styrer mediernes italesættelse af virkeligheden.

Jeg havde været meget populær især på dagbladet Information i en periode op til, men var ikke længere velkommen til at skrive i avisen her, selvom den brystede sig af at være meget fokuseret på miljøproblematikken.

Mine betragtninger var uglest, fordi jeg stillede spørgsmålstejn ved mediernes dagsorden generelt.

Min kritik af medierne er blevet udviklet siden, men optræder allerede i bogen.

Tesen i bogen er, at den form for semantisk konstruktivisme, der danner sig om det moderne samfunds selv- og fremmedbeskrivelse er performativt selvbekræftende, og at den står for en fundamental og urealistisk meningsboble.

På dagbladet Information dyrker man et oplysningsideal af samme natur, som den man finder i andre af de statsstøttede kommercielle og public service medier. De ideologiske aspekter i denne "isme" kommer til udtryk i en ramme, som kan kaldes modernisme, dvs. en form for dyrkelse af et epistemeideal, der historisk fandt sin mest udbyggede form hos Immanuel Kant med hans hovedværk "Kritik der reinen Vernunft" fra 1804.

Dette ideal bygger op om et [epistemeideal](#), som tog form i det antikke Grækenland, hvor de atidslige og substantielle semantiske værdier træder ind i værensforståelsen, dvs. læren om det der er og eksisterer/ontologien, på en måde så livets flygtige egenskaber, kvaliteterne, depraveres i forhold til det atidslige og kvantitative.

Det beregnelige, som beskrives i kvantitetens sprog, står for den egentlige virkelighed inden for den konstruktivisme, som medierne i hele den såkaldt fri og oplyste verden praktiserer.¹

Inden for journaliststandens og mainstreamøkonomernes virkelighedsopfattelse figurerer det målbare som den egentlige virkelighed. Det står for det, som kan beherskes med økonomernes kalkulationer.

Problemet med økonomernes angivelser af den økonomiske realitet, er bla. at penge ikke er et fast fysisk mål for noget.

[Pengene skabes i lånefasen](#), og der er ingen præcis sammenhæng mellem pengeværdi og en mere realistisk form for realitet. Det er et gigantisk tabu inden for mainstreamøkonomien, at relationen mellem virkelig virkelighed og pengene som mål for værdi og virkelighed ikke er i orden, og at pengeøkonomien derfor ikke er ret meget andet end en kognitiv social konstruktion, som først og fremmest fungerer som det primære semantiske tankeslot i mainstreamøkonomisk kognitiv adfærd.

¹ Kritikken er mit speciale fra 1989 iboende. ["Magtens væsen"](#) er et opgør med den vesterlandske form for naturbeherskelse og værensforståelse.

Den iagttagelsesform, som styrer de store envejs massekommunikationsmediers tilgang til sig selv og alt andet, er pengeøkonomiens vækstideal.

Man orienterer sig som om det kan lade sig gøre at løse alle problemer i forlængelsen af den økonomiske rationalitet, dvs. i kraft af den formålmæssighed der kognitivt kommer til syne for iagttageren i kraft af de pengeøkonomiske midler, der opstår inden for pengeøkonomien. Man taler således om at få råd til at tage sig af de problemer, der skyldes den pengeøkonomiske adfærd.

De fossile energikilder har været og er fortsat afgørende fysisk grundlag for pengeøkonomien.

Krigene i Mellemøsten er først og fremmest indledt af den "Fri verden" med det formål at frigøre de meget store mængder [fossil energi, der findes i Mellemøsten](#).

Det gælder lige fra den første Irak-krig til den anden og det gælder som forklaring på de meget store mængder af støtte som den Fri verdens militære forpost i regionen får, altså den jødisk fundamentalistiske stat Israel.

Italesættelsen af krigene som terrorbekæmpelse og forsøg på at indføre demokratiske tilstande i regionen kan kun betegnes som ideologisk propaganda². Tematiseringen af denne propaganda som propaganda har været oppe i nogle få nichesammenhænge, men har aldrig fået lov til at komme op "in prime time" i de brede brugerflader hos medierne.

Medier og politikere ved godt, hvad det handler om i Mellemøsten.

Det handler om militær og politisk magt over regionen. Kontrollen med regionen og dermed med de sidste store reserver af let tilgængelig fossil energi, er på vej væk fra den fri verdens domæne.

Derfor rammer man nu ind i en tilstand, hvor den fossilbetingede økonomi mister sit fundament. Det er den herskende ordens kollision med en underliggende virkelighed, der sætter sig igennem her.

På det miljømæssige niveau sætter virkeligheden sig også igennem nu. Sydeuropa oplever ekstrem hede og tusindvis af mennesker dør som følge af hedeslag og mange oplever at deres livsgrundlag forsvinder i store naturbrande, som skyldes den menneskeskabte globale opvarmning.

² Debatten om grundlaget for krigen udfoldede sig i [de ucensurerede fora](#) i en periode, men disse fora fungerer ikke mere.

Massemedierne har i hele den fri verden betragtet klimaproblematikken som et holdningsspørgsmål eller som noget, der alene kom an på en vurdering af, om det nu kunne betale sig økonomisk at fokusere på problemet og hvor meget.

Man har systematisk benægtet at menneskeskabt global opvarmning var et videnskabeligt faktum, også inden for den form for epistemologi, der kan føres tilbage til identitetstænkningen og naturvidenskabens kvantificerede tilgang til virkeligheden.

Netop i forhold til dette og andre miljøproblemer har medierne tilladt sig selv at fokusere på temaet, som om det var et holdningsspørgsmål, om der overhovedet var et problem.

Donald Trumps indstilling til klimaproblemet er derfor en direkte konsekvens af den form for social konstruktivisme, som fx de danske medier står for. Hans benægtelse af problemet er en forlængelse af den kognitive adfærd, som man finder og fandt i de danske medier.

Ind til Cop-15 i København var de mest citerede aktører i klimadebatten [Bjørn Lomborg](#) og Henrik Svensmark.

Lomborg var miskendt som videnskabsmand fra begyndelsen og Svensmark obstruerede budskaberne fra FN's klimapanel ved at påstå at solens skiftende aktivitet havde opsættende virkning i forhold til de andre menneskeskabte faktorer i forklaringen på den stigende globale opvarmning.

Medierne bragte disse aktører ind i debatten, fordi sandheden i videnskabelig og ontologisk forstand underminerede den ideologi og det oplysningsideal, som man stod for.

Man står for fortællingen om, at den pengeøkonomiske vækst er vejen frem til den bedste af alle verdener³.

Denne fortælling brænder sammen med den dejlige jord.

Konflikten med livets fundamentale forudsætninger er åbenlys. Det økonomisk succesadækvate subjekt, homo economicus, styrer for vildt. Fuldstændigt uden respekt for livets forudsætninger smadrer dette konstrukt nu atmosfæren fuldstændigt tydeligt for enhver, der er

³ Den mest debatterede bog udgivet på dansk er "Oprør fra midten". Grunden til, at der var så meget fokus på bogen, er at dens budskab handler om at de herskende [succeskriterier er selvnegerende](#), at økonomisk vækst ikke er løsningen på de problemer, som skyldes økonomisk vækst. Dvs. dens budskab handler om det herskende succeskriteries paradoksale væsen.

i stand til at orientere sig uden om [mainstream mediernes realitetsprincip](#).

Det er realitetens konflikt, dvs. samfundets konflikt med livets forudsætninger på den dejlige planet.

Men mediernes primær fokus går på:

- Hvordan får vi råd til at tage os af klimaet
- Hvordan kan vi bevare mulighederne for at flyve sydpå hvert år i sommerferien
- Hvordan skal vi bekæmpe de menneskemasser som flygter fra Afrika og Mellemøsten, hvor deres livsbetingelser er ødelagte af hede og miljøødelæggelser
- Hvordan kan vi sætte os igennem over for de udemokratiske kræfter i Iran, der blokerer for vores adkomst til regionens fossile energiresourcer
- Hvad skal vi gøre ved de unge mennesker, der har det dårligt fordi de kan se, at de herskende succeskriterier er selvnegerende og der ikke er nogen fremtid for dem
- Hvordan bevarer vi optimismen og troen på at der er noget at kæmpe for, når kampen for succes er sit eget største problem
- Hvordan skal vi bevare troen på os selv, når vor tro på vores egen patetiske adfærd er det største problem, som vi står over for

- ?

Denne dysfunktionelle form for kognitiv adfærd, hvor den grundlæggende konflikt med livsgrundlaget fortrænges fra opmærksomheden med de konstruktivistiske og ideologiske semantiske øvelser, udfolder sig for fuld udblæsning på DR, TV2, JP og Politiken, Berlingske, Børsen og alle de andre store statsstøttede en vejs kommunikerende massemediers brugerflade.

Man flygter ind i små intetsigende problemstillinger og dæmoniseringen af de stakkels mennesker, som for længst har mistet alt på grund af de pengeøkonomisk højtflyvendes overforbrug af livsbetingelser.

Man flygter ind i de konstruktivistiske aspekter af konfliktens realitet, dvs. den semantik der lever ved de kunstigt skabte konflikter, afledningsmanøvren der skal fjerne opmærksomheden fra det egentlige paradoks, det at den "sejrende livsstil hos det vesterlandske menneske" er sit eget største problem.

Distinktionen mellem "Realitetens konflikt og konfliktens realitet" er mere relevant som iagttagelsesform end nogen sinde.

Den grundlæggende problemstilling i samfundet er samfundets konflikt med sit livsgrundlag. Denne konflikt ligger under og forklarer menneskets flugt ind i de kun semantiske øvelsers domæne.

Men nu har vi den kunstige intelligens. Den er de kun semantiske øvelsers mester. Den er loyal og tro mod en hvilken som helst boble af selvbekræftende social konstruktivisme.

Den største af dem alle, det store bedrag, fortællingen om konkurrencen på det fri marked som vejen mod den bedste af alle verdener, dyrkes hæmningsløst i de stort anlagte brugerflader fra de gamle medier.

AI kan fortællingen på fingrene, og bekræfter den, hvis du vil. Den er troløs forlænger af en hvilken som helst semantisk øvelse. Den er ikke modsætningen til massemediernes konstruktivisme, men strukturen under den. AI har ingen erfaring, sådan som mennesket har. Massemedierne har en slags erfaring, men den pakkes ind i den store fortælling af perverterende social konstruktivistisk art.

Rune Lykkeberg og Jürgen Habermas står for oplysningens ideal, den fredelige nytteoptimerende konsensus.

Det gigantiske paradoks, der ligger i oplysningsidealets fundament, er disse såkaldt kritiske iagttageres største tabu. Dem, der skulle være på forkant med erkendelsen af det moderne samfunds patetiske selvbeskrivelse, er denne sygdoms forlængelse.

Fordi jeg gjorde opmærksom på paradokset i min bog fra 2011 blev jeg slettet af censuren på den lille modstandsavis⁴.

[Mit budskab var sandt, men ubekvemt.](#)

Nu brænder jorden under den lille modstandsavis, og man drømmer sig væk med henvisning til den rene fornuft og den fredelige dialog omkring et marked og en udvikling, der bare styrer for vildt, hvis man drømmer og tror nok på det.

Men jorden brænder.

⁴ https://www.information.dk/steen-ole-rasmussen?sort_order=ASC